

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 18 | 15. SEPTEMBER 1934 | 83. AARGANG

PROFETISKE UDTALELSER AF HEBER C. KIMBALL TIL SØSTER AMANDA H. WILCOX.

Oversat af *William Ørum Pedersen,* Aalborg.

Dette er en Del af, hvad Str. Wilcox har at sige:

Sidst i Maj 1868 stod Præs. Heber C. Kimball og jeg og talte foran hans Hjem paa North Main. Efter nogle faa Minutters Samtale vendte han sig til mig og sagde: »Nu skal jeg fortælle dig noget, Str. Amanda.« Idet jeg saa mod Syd, betragtede han mig: »Hvad ser du?« Jeg fortalte ham, at jeg ikke kendte nogen af de forskellige Hjem paa Main Street med Undtagelse af Broder Wells, Biskop Hunters William Jennings, Walker Brothers Hjem og Tiendekontoret. Saa bemærkede han: »Jeg vil begynde med Broder Wells Hjem. Det vil blive revet ned, og en 6-Etages Bygning vil blive rejst paa samme Hjørne. Alle Husene Syd for dette Hjem vil blive flyttet for at skaffe Plads til Bygninger, som vil være fra 3—6 Etager høje.

Nu kommer vi tilbage til Raadhusets Hjørne. Her vil en stor, brandsikker Bygning blive opført med en Tilbygning paa den vestlige Side. Hvor Tiendekontoret nu ligger, vil der blive konstrueret en Bygning, som vil være Byens Indbyggere til Ære. Landet omkring Tempelblokken vil blive de Helliges Ejendom, og der vil rejse sig en smuk By med pragtfulde

Bygninger. Dernæst kommer Templet. Hvad forventer du at se der?« Jeg fortalte ham, at jeg forventede at se Frelseren, Joseph, Hyrum og andre. Han sagde: »Har du set Tempelpladsen,« hvilket jeg benægtede. Han lagde saa sin Haand paa min Skulder og sagde: »Se nu.« — »Ih, hvor hvidt og smukt,« udbrød jeg. Han flyttede saa atter sin Haand, og Synet var borte. Han spurgte saa, om jeg vidste, hvor Profeterne Joseph og Hyrum var, hvortil jeg svarede, at det vidste jeg, og han sagde: »Dette skal være en Hemmelighed.«

Han fortalte mig, at de Helliges Prøver og Besværligheder vilde være svære at bære, indtil Templet var fuldendt. Før den Tid vilde vore Brødre imidlertid blive taget til Fange, indtil Fængslet vil blive fuldt, og nogle af dem vilde blive flyttet til andre Steder. Mødre vilde græde for deres Mænd, og Børn vilde græde for deres Fædre. Nogle vilde dø, og Sorg vilde fylde de Sidste Dages Helliges Hjerter.

Idet han fortsatte, sagde han: »Naar Tempeltaget er paa, vil det blive lidt bedre, men naar Tempelbygningen er fuldendt, vil den Onde blive lukket ude. De Helliges Bønner vil blive hørt, og de syge vil blive bragt dertil for at blive helbredet. Guds Aand vil hvile paa hans Folk, og Arbejdet for de døde vil blive fortsat Dag og Nat. Du vil overvære Indvielsesgudstjenesten paa den tredie Dag, og om du, efter at Mødet er sluttet, kommer netop her paa denne Plet, vil du høre en kraftig Stemme raabe ud: »Alt er vel«.«

Jeg overværede Gudstjenesten den tredie Dag og gik til den bestemte Plet og hørte Stemmen, som han havde talt om, gentage »Alt er vel« tre Gange.

Han fortsatte saa med at sige: »En Hær af Ældster vil blive sendt til Jordens 4 Hjørner for at finde de retfærdige og for at advare de onde om, hvad der vil ske. Alle Slags Religioner vil opstaa, og Mirakler blive udført, som vil vildlede virkelig udvalgte, hvis noget saadant er muligt. Vore Sønner og Døtre maa leve et sundt og et rent Liv for at være beredt for det, som vil ske.

»Efter en Tids Forløb vil Hedningerne samles til dette Sted, og Salt Lake vil af Verden blive betragtet som en af de daarlige Byer. Spekulationens og Ødselhedens Aand vil bemægtige sig de hellige, og Resultatet vil blive finansiel Trældom.

»Forfølgelsen kommer dernæst, og alle sande Sidste Dages Hellige vil blive prøvet til den yderste Grænse. Mange vil apostasere, og andre vil staa stille, idet de ikke véd, hvad de gør. Mørke skal indhylle Jorden, og paa samme Tid vil aandeligt Mørke herske blandt Folket.

»Guds Domme vil blive fuldbyrdet paa de onde i den Udstrækning, at vore Ældster vil blive kaldt hjem fra Fjern og Nær. Eller med andre Ord, Evangeliet vil blive taget fra Hedningerne og vil senere blive forkyndt for Joderne.

»Missouri-Statens vestlige Grænseomraades Beboere vil fuldstændig blive udryddet, thi Præs. Young siger os, at naar vi vender tilbage til dette Sted, »vil der ikke være efterladt saa meget som en gul Hund, som kan logre med Halen«.

»Før den Dag kommer, har de Helliges Nidkærhed imidlertid været provet. Ønsket om den Dags Komme er hos nogle af de mere retfærdige saa stor, at de Dag og Nat vil bede Herren fremskynde denne, indtil Befrielsen kommer.

»Saa vil Profeten Joseph og andre vise sig, og de, som er forblevet trofaste, vil blive udvalgte til at vende tilbage til Jackson County, Missouri, og tage Del i Opforelsen af den smukke Stad, det ny Jerusalem.

»Str. Amanda,« fortsatte han, »nu nogle faa Ord til dig i Forbindelse med dine Born. Véd du, hvor de er? Joseph og Ephraim. Den Onde vil gøre en Anstrengelse for at fordunkle deres Sind med Hensyn til Evangeliet, men de vil alligevel komme godt over det.«

Soster Wilcox slutter sin Fortælling med folgende Udtalelse: »Straks efter, at jeg naaede hjem, skrev jeg en Beretning om det, Broder Kimball havde fortalt mig, da jeg vidste, at hvert eneste Ord var sandt, og at Begivenhederne, som han havde omtalt, vilde ske. Jeg saa ham ikke for den næste Sondag, og efter Modet sagde han Farvel til mig, og det var sidste Gang, jeg saa ham.«

Amanda H. Wilcox.

SE OP.

Af Ældste *William Ørum Pedersen,* Aalborg.

En ung Mand kom en Dag gaaende forbi en Nybygning. Stilladset stod endnu om Huset, og den hoje Stige, som naaede helt op til Taget, stod saa indbydende. Den unge Mand saa paa Stigen og fik Lyst til at gaa op ad den til det overste Trin, som var ved fjerde Sal. Arbejderne holdt Middag, saa der var sikkert ingen, der saa, om han klatrede op ad Stigen. Som tænkt, saa gjort. Han begyndte at klatre højere og hojere op. Da han kom op mellem tredie og fjerde Etage, stoppede han. Det blæste saa stærkt, at han maatte slippe sit Greb med den ene Haand for at sætte Hatten bedre fast. Ved den Anledning kom han til at se ned. Det var, som

om det begyndte at gynge, da han saa, hvor langt der var til Jorden. Han klamrede sig til Stigen. Det svimlede for ham, det var, som om noget drog ham nedad. I samme Øjeblik, som han følte, han skulde falde, hørte han en venlig, men kraftig Stemme raabe til ham fra oven: »Se op.« Mekanisk saa den unge Mand op, fik Øje paa en Arkitekt, der smilende rakte Haanden ned til ham. »Se kun op og tag fat i min Haand,« gentog Arkitekten venligt. Svimmelheden forsvandt, og den unge Mand stod straks efter oppe hos sin Redningsmand.

Enhver Mand og Kvinde kan sammenlignes med ovennævnte unge Mand. Vi er alle paa Vej op ad en Stige, Livets Stige. Jesus Kristus, den store Arkitekt, er gaaet i Forvejen og byder os følge efter Skridt for Skridt. Han er i Færd med at berede de herlige Boliger til os og ønsker ogsaa at hjælpe os at naa dem. Men af og til kommer Livets større eller mindre Vindpust, og de paavirker os i større eller mindre Grad, og dette faar os til at betragte Verden, som den virkelig er, og saa føler vi, hvor meget den drager. Dersom vi føler Verdens dragende og lokkende Magt, saa det ofte svimler for os og vi er ved at miste det faste Greb i Troens Stige, da stands. Vi vil altid høre en venlig, men kraftig Røst fra oven sige: »Se op«. Naar vi da løfter Blikket, vil vi se en udstrakt Haand til Hjælp for os. Sjælefjenden ønsker at gøre os svimle og usikre for at faa os til at falde, men husk, der er En, som er stærkere end Sjælefjenden og os, og som siger: »Frygt ikke, thi jeg er med dig, se dig ikke ængstelig om, thi jeg er din Gud, jeg har styrket dig, ja hjulpet dig, ja holdt dig oppe med min Retfærdigheds højre Haand. . . . Thi jeg er Herren din Gud, som tager dig ved din højre Haand, som siger til dig: »Frygt ikke, jeg hjælper dig« (Es. 41: 10, 13). Derfor se kun opad mod Retfærdighedens Sol, og lad os leve saaledes, at vi er værdige til hans Naade og Kærlighed.

LIVET.

Når vi syntes livet er mørkt og ondt,
da er vi på feile veie.
For det er oss gitt av vår Himmelske Far,
og det er verd å eie.
Hver prøve vi får,
vi glede opnår,
om vi bare det rigtig forstår.

Når sorgen jeg syntes blir meget stor,
da Kirkens boker jeg finner
og leser av dem de trostende ord,
straks sorgene da bortsvinner.
Da gleden mig fylder med fredens ånd,
da takker jeg Gud for hans styrende hånd
for livet og sandhetens gleder.

Ja, livet det er jo en skole så kort,
og medgang og motgang man finner,
og selv om det da kan syntes så hårdt,
ved trofasthet da man vinner.
Da med de glade på Zion vi står
og regjerer med Kristus i tusende år
og livets krone annamme.

Hildur Fluge,
Bergens Gren.

DEN DANSKE MISSION.

EFTERAARSKONFERENCERNE.

Efteraarskonferencerne i den Danske Mission vil i Aar blive afholdt som folger:

Aarhus den 12., 14. og 15. Oktober.
Odense den 17. Oktober.
Aalborg den 19., 21. og 22. Oktober.
Kobenhavn den 26., 28. og 29. Oktober.
Esbjerg den 2., 4. og 5. November.

Som sædvanlig bør der saavidt muligt afholdes en Koncert Fredag Aften for Konferencen, og vi haaber, at der vil blive udført et saa godt Program som muligt.

Konferencen fortsættes Sondag Formiddag Kl. 10 under Ledelse af Præsidenten for Hovedbestyrelsen, og den forste Tid vil blive viet til Sondagsskolearbejdet. Den øvrige Del af Tiden vil blive benyttet til enkelte Taler.

Søndagens andet Mode afholdes Kl. 2. Dette Mode vil nærmest være et Instruktionsmode for alle Distriktets Funktionærer, hvorfor vi haaber, at de vil mode op i stort Tal. Naturligvis er alle andre Medlemmer og Venner ogsaa hjerteligt indbudt til dette Mode.

Kl. 7: Stort offentligt Møde, hvor interessante Emner vil blive behandlede.

Mandag Aften kan benyttes til en Basar til Fordel for den Kvindelige Hjælpeforening.

Vi haaber, at Konferencerne i de forskellige Distrikter maa blive af opbyggende Karakter for baade Søskende og Venner. Vi indbyder alle vore Søskende og Venner fra de forskellige Grene til at overvære denne Efteraarskonference.

DEN NYE UDGAVE AF LÆRDOMMENS OG PAGTENS BOG UDKOMMET.

Det er med Glæde, at vi nu meddeler, at »Ny Aabenbaring — Uddrag af Lærdommens og Pagtens Bog« nu er fuldendt. Da den anden Udgave har været udsolgt i flere Aar, ønsker vi, at de Hellige i Danmark skulde have Anledning til at faa en ny Udgave af denne Bog.

Hvad angaar Omtale af Bogen vil det være tilstrækkeligt at citere noget af »Forordene til den danske Udgave«:

»Bogen indeholder ikke alle Aabenbaringer, der blev givet til Profeten Joseph Smith, men er — som Titlen antyder — et Uddrag af disse. Bogen er udarbejdet af den for ikke saa længe siden afdøde Apostel, Dr. James E. Talmage.

Det Spørgsmaal kunde muligvis stilles: Hvorfor trykkes Pagtens Bog ikke i dens Helhed? Dertil kan vi svare, at der i Lærdommens og Pagtens Bog findes mange Aabenbaringer, som ikke har særlig stor Betydning for de Hellige i vore Dage, eftersom mange af disse Aabenbaringer blev givet som Svar paa personlige Spørgsmaal, der blev stillet til Profeten Joseph Smith. Disse personlige Aabenbaringer er blevet udeladt, og kun de, der har direkte Forbindelse med Kirkens Lærdomme, findes i denne Bog. Lad ikke nogen sige, at vi har forandret Pagtens Bog, men lad os forstaa, at vi har her en Bog, som er nyttigere og mere tidssvarende.

Vi beder de Sidste Dages Hellige saavel som vore Venner om at læse denne Bog, og vi lover Dem, at dersom De vil efterleve de Lærdomme, som findes i Bogen, vil de blive velsignet af Herren. Lad os erindre, at de Forjættelser og Løfter, der er givet, er givet paa Betingelse af Efterlevelse af Jesu Kristi Evangelium, og vi véd, at Herren aldrig glemmer sine Forjættelser til sine Børn.«

Vi haaber efter dette, at denne nye Udgave vil faa den rette Modtagelse, at alle, som endnu ikke har Lærdommens og Pagtens Bog, vil købe den ny Udgave, som kun koster 1,75 Kr. Den vil kunne faas ved Henvendelse til de forskellige Distriktskontorer og Missionskontoret.

Alma L. Petersen,
Missionspræsident.

DEN NORSKE MISJON.

—

HØSTKONFERANSER I NORGE.

Trondheim .. Sept. 29, 30, Okt. 1.
Bergen ...... Okt. 13, 14, 15.
Oslo .... Okt. 20, 21, 22.

Hovedemne vil bli utdannelsen av ungdommen gjennem Primary og Gjensidig Utdannelse Foreningener. Prestedommet vil møte frem Søndag morgen kl. 9. Interessante programmer vil bli utført på alle møterne.

NY LOKAL I STAVANGER.

Grenen i Stavanger har nu sitt eget lokal. På Pres. Merrill's besøk i Juni måned blev det bestemt å kjøpe ett nytt forsamlingshus, og det har lykket oss å få en riktig pen og passende bygning, centralt beliggende med en bedesal, en mindre fornøielsessal, kontor og klasseværelser, kjøkken o. s. v. Stavangers gren har været en av de beste i hele Europa å betale tiende og opfylde sine plikter som medlemmer. Vi håper, at Pres. Merrill kan bli med til innvielsen. Datoen vil bli oplyst senere.

OSLO GREN.

En meget sjelden fødselsdag innen grenen kann nu feires av ett av dens eldste medlemmer, idet søster Berthe Nilsen — hustru til forlengst avdøde broder telefonmann Johan Nilsen — fyller 90 år søndag 30. september. Hun er også grenens eldste medlem, idet hun mottok evangeliets dyrebare sannheter i året 1879, og har således været ett trofast medlem av Jesu Kristi Kirke i *55 år*, og på samme tid en virksom arbeider, idet hun ved overbevisningens makt fikk sin mann og sine 2 voksne sønner til å annamme den samme tro, som hun selv hadde erhvervet sig, så at disse ved prestedømmets makt blev meget virksomme arbeidere innen kirken, inntil Herren kaldte dem fra sin jordiske prøvestand. Flere av de nulevende søstre innen kirken har også ved søster Bertha Nilsens hjelp annammet evangeliet, likesom hun også selv deltok såvel i sangkoret som i kvinneforeningens arbeide i flere år, så det kann tygt sies, at hun har været en tro »arbeider i vingården«. Som en god Siste Dages Hellig har hun søkt å opfylle sine plikter på den beste måte, og ennu sparer hun sammen nogle øre nu og da for å betale sin tiende. Det er nu flere år siden, at hennes mann og 4 barn fikk hjemlov, og selv har hun den gledelige fortrøstning, når tiden kommer, å få lov å samles med sine kjære på opstandelsens herlige

morgen og fortsette familielivet, og likeledes få de forjettelser som Herren har lovet sine trofaste barn, sigende: Vel, du trofaste tjenerinde, du har været tro over lite, jeg vil sette dig over meget, gå inn til din Herres glede. — Jeg håper, vi alle innen kirken vil ønske søster Berthe flere lykkelige og velsignelsesrige dage, og at Herren fremdeles vil velsigne henne i hennes alderdom.

Carl M. Hagberg.

»Bikuben« bedes velvilligst å innta ovenstående.

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

23. September.

PROFETEN FRA TEKOA.

I husker sikkert, at efter Salomons Død og under hans Søn Rehoboams Regering blev Israels Rige delt, fordi han nægtede at handle retfærdigt med sit Folk. Salomons Søn, Rehoboam, var en ung Mand, da hans Fader døde, og han blev Konge. Folket forlangte straks, at han skulde gøre Skattebyrden lettere, som hans Fader havde paalagt dem, og de ønskede ogsaa, at han skulde gøre andre Forbedringer i Riget. Kongen lovede, at han vilde give dem Svar paa deres Forlangende tre Dage efter. Han gik saa til sine Raadgivere, som var gamle Mænd, og spurgte dem, hvad de syntes, han skulde gøre. De raadede ham til at opfylde Folkets Ønsker. Derefter gik han til nogle andre Raadgivere, som udelukkende var unge Mænd, og spurgte dem, hvad han skulde gøre. De raadede ham til at nægte at formindske Skatten, men tværtimod at sætte den endnu højere op og ikke give efter for deres Krav om Forbedringer. Da de tre Dage var gaaet, gav han Folket den Besked, at han ikke vilde imødekomme deres Krav. Straks adskilte en større Del af Folket sig fra ham, og de oprettede et nyt Kongerige i den nordlige Del af Palæstina under Jeroboam. Dette Kongerige blev kendt som Israel, medens disse, som stadig holdt sig til Rehoboam, blev kaldet Juda.

Det er Israels Rige omtrent to Hundrede Aar senere, som vi skal behandle i denne Lektie.

Folket blev under Jeroboam den anden meget velstaaende. Der var mange meget rige og mange meget fattige. De sidstnævnte led paa Grund af den ulige Fordeling af Livets Goder. Folk har som et hele været influeret til det Onde af deres Medmennesker, som de omgaas med, og som tjener Afguder mere end den sande Gud.

Amos, den ædle Karakter, som vi træffer og bliver bekendt med i denne Lektie, levede paa den Tid, som vi for Tiden

beskæftiger os med, i en lille By Tekoa i Nærheden af Bethlehem i Judæa. Han var Kvæghyrde og arbejdede med Morbærfigentræer og var en meget ydmyg og retfærdig Mand.

Pludselig viste han sig en Dag i Bethel, en af de store sydlige Byer i Israels Rige. Byens Indbyggere var meget ugudelig, og de store og mægtige var meget onde og uretfærdige mod de fattige. Amos saa dette og fortalte dem om deres Uretfærdighed, og han formanede dem alvorligt til at omvende sig og gore bedre. Han sagde, at om ikke de omvendte sig, vilde de blive straffet strengt, men om de omvendte sig og gjorde bedre, vilde de blive rigeligt velsignet. De omvendte sig ikke og blev straffet. (Se Sakarias 14: 5).

Det har altid vist sig i Historien, at Profeterne har haft Vanskeligheder med at lære Syndére, at de nodvendigvis maa omvende sig. Er det anderledes nu?

Broder Ezra Dalby siger i sidste Kapitel om Amos i hans Bog »Israels Land og Ledere«:

Der har aldrig været en Tid, hvor saadanne Mænd har været mere behovet end netop i disse Dage. Gud onsker retfærdige og stærke Mænd til paany at forkynde Retfærdighedens og den sociale Retfærdigheds Budskab. Mennesker med mange Talenter har i Almindelighed for travlt med deres egne Affærer, men Gud kan ogsaa gøre Undergerninger med Mennesker som et Talent, hvis de vil vie alt, hvad de har, til Gud.

Spørgsmaal.

1. Læs og gentag Amos 3: 7.
2. Hvad var Resultatet af Rigets Deling?
3. Hvorfor var der Brug for Amos i Bethel?
4. Hvad mener vi med Udtrykket »social Retfærdighed« — giv en Illustration.
5. Er Rigdom i sig selv et Onde.

30. September.

HOSEA, PROFETEN, SOM LÆRTE OM GUDS KÆRLIGHED TIL SINE BØRN.

Vi véd nu, at Profeten Amos fra Judæa i det sydlige Kongerige ikke var i Stand til at gore meget for Israels Folk i det nordlige Kongerige paa Grund af dets Rigdom og Ugudelighed under Jeroboam den Anden. Men Gud opgav dog ikke endnu at frelse Folket. Nogle faa Aar senere kaldte og inspirerede han en anden Profet, som skulde forsoge at lære Folket.

Denne Mand var Hosea, som var fodt i det nordlige Kongerige. Man skulde jo vente, at han skulde være i Stand til at

forstaa sit eget Folk bedre end nogen anden. Den ædle Skikkelses Historie er meget interessant. Den bliver i Almindelighed delt i to Afsnit. I første Afsnit bliver vi bekendt med, at han bliver gift med en Kvinde af sit eget Folk, som hed Gomer, og at de blev Forældre til tre Børn, to Drenge og en Pige. Af en eller anden Grund kom Gomer til at elske en anden Mand og forlod sit Hjem, Mand og Børn. Herover blev Hosea meget nedtrykt, og da han saa, at hun stadig sank dybere og dybere, var han Fortvivlelsen nær. Til at begynde med, dersom han hadede med hele sit Væsen de Synder, hun begik, undrede han sig over, om han ikke hadede *hende*, Moderen til hans Børn. Mens han gik og tænkte over dette, blev han enig med sig selv om, at han stadig elskede sin Hustru, og at han vilde gøre alt for at frelse hende. Naar hun var faldet saa dybt, at hun var blevet taget til Fange som Slave, som det var Skikken i de Dage med dem, som var umoralske, og var blevet solgt som Slave paa det offentlige Marked, saa overvandt hans store Kærlighed hans Stolthed og alt, hvad han havde imod hende, og han tilgav hende og gik til Markedet og købte hende. Saa tog han hende hjem for at pleje hende.

I det andet Afsnit af Beretningen finder vi, at medens han havde gaaet igennem denne frygtelige Prøvelse, havde han gjort en Sammenligning med sig selv og hans Stilling overfor sin Hustru med Gud og hans Stilling overfor sine Børn, Israel. Ud af hans dybe Tanker og Bønner aabenbaredes en stor Sandhed for ham. Det var denne: Gud havde ladet Hoseas forstaa, at ligemeget hvor syndige hans Børn blev, saa elskede han dem dog, og at hvis de blot vilde angre deres Synder, vilde han tage dem tilbage, tilgive og anerkende dem som sine Børn og velsigne dem med Livets Goder.

Sammen med denne vidunderlige Sandheds Aabenbarelse kom Herrens Kald, at han skulde fortælle Israel om deres Synder, lære dem om Guds Kærlighed, og at de skulde omvende sig fra deres Synder og vende tilbage til ham som hans Børn. Hoseas modtog Kaldet, og skønt det nu er mere end 2600 Aar siden, han levede, har han været kendt gennem hele den Tidsperiode som den Profet, der forstod og lærte Sandheden om Guds guddommelige Kærlighed for alle Mennesker. Ved at fortælle Folket om deres Ondskab, som var blevet større siden Amos Tid, saa lagde han Vægt paa, at de var skyldige i at bande og sværge, lyve, stjæle, Hor og Mord, saa at de var blevet solgte og havde gjort Herren Uret; at deres Præster havde dræbt Mennesker, at Israel havde giftet sig ind i andre Nationer, at de havde fordærvet deres Religion, som var Guds Livsplan for dem, ved at dyrke Afguder.

Hoseas fortalte dem saa om Guds Kærlighed til dem og raabte af al sin Magt: Omvender eder. Men de gjorde det ikke. Paa mindre end 25 Aar, fra Slutningen af Jeroboams Regeringstid, medens Hoseas stadig underviste, blev Israel, der nu var bundfordærvet, taget til Fange af Sargon, Assyrernes Konge, ført bort i Trældom og siden den Tid udgaaet af Historien som et Folk og en Nation. Israel bestaar af de ti Stammer. Vor tiende Trosartikel siger:

»Vi tror paa Israels virkelige Indsamling, paa de ti Stammers Tilbageførsel, at Zion vil blive grundlagt paa det vestlige Fastland, Amerika, at Kristus personlig vil regere paa Jorden, og at Jorden vil blive fornyet og modtage sin paradisiske Herlighed.« Israel vil utvivlsomt blive indsamlet igen, men ak, hvilken Pris vil de ikke have betalt for deres Ulydighed.

Spørgsmaal.

1. Hvilken Profet fulgte Hoseas ved at undervise det nordlige Kongerige?
2. Var Amos og Hoseas i Stand til at omvende Israel fra deres Synder?
3. Fortæl Beretningen om Hoseas og hans Hustru Gomer.
4. Hvilken stor Sandhed praktiserede Hoseas i sin Handlemaade overfor sin Hustru?
5. Hvilken stor Sandhed lærte han Israel?
6. Hvorledes gik det Israels Børn, fordi de nægtede at give Agt paa Hoseas og Amos' Lærdomme?

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

23. September.

JESUS VAAGNER FRA DØDEN.

Tekst: Matt. 28: 1—11; Mark. 16: 1—12.

Lys og Lamper kan, naar de er tændt, vise Vej frem i Tusmørke. Den, der bærer et saadant Lys, kan let finde Vej fremad, og andre kan følge sikkert efter.

Vi har et Lys, som altid viser os Vejen, lige meget hvor mørkt det end er. Hvem tror I, det kan være. Lyset bestaar ikke af Talg, ej heller har det Elektricitet. Vort Lys er den vidunderlige Mand, som kaldes Jesus Kristus, Guds Søn.

Der var en Gang, da Menneskene ikke vidste, hvilken Vej de skulde følge for at komme tilbage til Gud, naar de en Gang døde, men saa kom Jesus og oplyste Vejen for dem. Han viste dem den Vej, de skulde gaa, og gjorde dem mere tryg ved selv at gaa foran.

(Fortsættes Side 422).

SKANDINAVIENS STJERNE
Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Alma L. Petersen.	Orson B. West

DEN GENEALOGISKE DAG.

Det første Præsidentskab har udpeget Søndag den 23. September som Genealogisk Søndag og ønsket denne Dag særlig bemærket ved Udførelsen af et specielt Program i Forbindelse med Nadver-Mødet for at demonstrere genealogiske Aktiviteter i Forbindelse med det aaronske Præstedømme.

Et Forslag til Programmet er udgivet i Tillæget til »Deseret News« for Lørdag den 11. August. Dette indbefatter tre Taler paa ti Minutter hver. Den første er: »Hvorledes Korrespondance hjalp mig til at forfølge mine Ahner«. Den anbefalede Oversigt til denne: »Hvilken Linie, jeg forfulgte, hvad der gjorde Problemet besværligt, Nøglen jeg fulgte, Brevene jeg skrev, hjælpsomme Svar jeg modtog, og nye Oplysninger som jeg erholdt«.

Det andet Emne er: »Hvorledes jeg førte min Stamtavle tilbage ved Hjælp af Undersøgelser i Biblioteker« med følgende Underemner: »Familien jeg forsøgte at forfølge, Forfædrenes Fødested eller tidligst kendte Bopæl, Familiehistorie fundet paa min Linie, eller Lokal- eller Personalhistorie som giver nye Kendsgerninger, og Resultater af Undersøgelser paa Bibliotekerne«.

Det tredie Emne er: »Hjælp fra det genealogiske Arkiv«. Disse eller andre hjælpsomme Emner kan denne Aften behandles. Selvfølgelig skulde der være sørget for passende Musik.

Den bestemte Dag er den Søndag, som er nærmest den 21. September, Aarsdagen for Engelen Moronis første Besøg til Joseph Smith i 1823. Det huskes sikkert, at Engelen under sine Besøg gentog mange Skriftsteder for Joseph (se Joseph Smiths Optegnelser i Den kostelige Perle) og gav ham Instrukser om en Del Sager, som indbefatter noget, som er beslægtet med Mormons Bog.

Blandt de citerede Skriftsteder blev Vers 5 og 6 i Malakias' 4. Kapitel gentaget som følger:

»Se, jeg vil aabenbare Præstedømmet til dig ved Profeten Elias' Haand, førend Herrens den store og forfærdelige Dag

kommer. Og han skal plante Fædrenes Forjættelser i Bornenes Hjerter, og Bornenes Hjerter skulde omvendes til Fædrene. Om ikke dette blev saaledes, vilde den ganske Jord blive lagt ode ved hin Dags Tilkommelse.«

Disse Ord, udtalt af Engelen Moroni, indeholder den forste Oplysning, som vor Nutid har modtaget fra Himlen med Hensyn til Præstedommet og til genealogisk Arbejde. Og efter denne Engels bibelske Udtalelse er vi kommet til den Forstaaelse, at dette Arbejde er af storste Betydning. Heraf kommer det, at den har modtaget en saa ophojet Plads i vor Teologi.

Da det nu bedre forstaas end nogensinde for, er det let at forstaa, hvorfor dette Arbejde gaar saa hurtigt fremad i Kirken. Kirkens syv Templer arbejder i Dag med storre Fart end tidligere i deres Historie, og det meste af Arbejdet bliver udfort for de dode. Endvidere er der flere end nogensinde for, som overværer genealogiske Klasser, og som arbejder med Familieoptegnelser, og som er beskæftiget med genealogiske Undersogelser. Ja, sandelig, Bornenes Hjerter bliver virkelig vendt til deres Fædre.

De Hellige i den Europæiske Mission er, som den ovrige Del af Kirken, ved at faa Aanden af det genealogiske Arbejde. De sender aarlig mange Tusinder af Navne paa deres hengangne Slægt til Templerne, hvor Arbejdet bliver udfort. Dog er dette Arbejde i disse Missioner kun i sin Barndom, naar det gælder det forberedende Arbejde med Familie-Optegnelserne eller Udfyldelsen af Tempelblanketter. Naar de Hellige faar flere genealogiske Erfaringer og virkelig kommer til at forstaa de Velsignelser, som ledsager dette Arbejde, og naar de bedre kommer til at forstaa dets store Betydning, vil der blive endnu storre Aktivitet paa det genealogiske Omraade, end der er i Dag.

I Mellemtiden skulde der dannes bedre Organisationer til at overvaage dette Arbejde. Overalt, hvor det er muligt, skulde der fungere en genealogisk Komité, og der skulde finde Klassearbejde Sted i Grenene. Og alt dette skulde udfores under Missionskontorets Overopsyn. Alle Tempelblanketter og deslige, der sendes til Templerne og Det genealogiske Selskab i Salt Lake City, skulde gaa igennem Missionskontorets genealogiske Afdeling til Gennemsyn. Det er meget vigtigt. Derfor, lad ikke nogen forsomme at gore dette; ellers vil der sandsynligvis opstaa Vanskeligheder, som de er opstaaet, naar Papirerne blev sendt direkte til Salt Lake City med Udeladelse af Missionskontoret. Tiden vil komme, da alle Genealoger, som er beskæftiget med Udfyldelsen af Tempelblanketter, som undlader at samarbejde med Mis-

sionskontoret, vil komme i Kirkens Ugunst og af samme Grund miste deres Anseelse. Dette betydningsfulde Arbejde skulde, saavel som andre af Kirkens Aktiviteter, udføres under Ledelse af og i Samarbejde med Kirken.

Sidste Dages Hellige, fortsæt med stadig forøget Iver eders genealogiske Arbejde. Velsignelser venter alle, som vil gøre dette. For at gøre eders Frelse fuldkommen, og for at I kan nyde den fulde Glæde, maa I forløse eders døde.

Joseph F. Merrill.

(Fortsat fra Side 419).

Han sagde: »Jeg er Opstandelsen og Livet, den, som tror paa mig, skal leve, om han end dør.«

Saa døde han og blev levende igen for at vise os, at hans Ord er sande. Her er den Historie, som fortæller os alt om dette.

Da Gud sendte Jesus til Marie, fortalte han hende, at Jesus havde ét stort Arbejde at udføre. Jesus blev belært om sit Arbejde og udførte det. En Aften, han spiste sammen med sine Apostle, fortalte han dem, at han snart havde fuldendt sin Gerning, og at han snart skulde skilles fra dem, thi han skulde tilbage til Guds Bolig. Han fortalte dem ogsaa, at han vilde se dem igen, thi han vilde berede dem en Bolig, og han fortalte dem, at de skulde være glade, og om de elskede ham, skulde de gøre alt det, som han havde befalet dem.

Den næste Dag var hans Arbejde fuldført. Han led og døde for at vise os Vejen tilbage til Gud, vor himmelske Fader.

Hans Venner var meget bedrøvede over hans Bortgang. Den store Sten, som var rullet for Gravaabningen, var rullet saa tæt til, at det ikke var nogen muligt at komme ind og se ham.

Der var tre Kvinder, som særligt ønskede at komme derind, for de ønskede at smøre en kostbar Salve over hans Hoved og Legeme.

Jesus døde om Fredagen, men de maatte vente til Søndag, inden de turde gaa nærmere, thi Lørdagen var deres Sabbat. Tidlig Søndag Morgen, endnu før det var lyst, skyndte de tre Kvinder, som alle hed Marie, sig hen til Jesu Grav.

De spurgte hverandre: »Hvem skal rulle Stenen bort fra Gravaabningen.«

Men før de naaede derhen, kom en Engel fra Himlen. Han rullede Stenen fra Graven og satte sig paa den. Hans Klæder var skinnende hvide, og hans Ansigt straalede saa klart som Solen. Gravvogterne blev herover saa bange, at de faldt til Jorden, saa rejste de sig og flygtede bort.

Da de tre Kvinder nærmede sig Graven, blev de ogsaa

bange, men Engelen sagde: »Frygt ikke, thi jeg véd, at I leder efter Jesus, den korsfæstede. Han er ikke her, thi han er opstanden, som han sagde. Kommer hid, ser Stedet, hvor Herren laa. Og gaar hastigt hen og siger hans Disciple, at han er opstanden fra de døde, og se, han gaar forud for eder til Galilæa, der skulle I se ham. Se, jeg har sagt eder det.«

En af Kvinderne løb straks hen til hans Disciple for at fortælle, hvad Engelen havde sagt. Men hun forstod ikke Ordene »Han er opstanden«, saa hun sagde til Peter: »Kom og se, de har taget vor Jesus bort.« Peter og Johannes saa nøje efter, men de fandt kun hans Ligklæder. Heller ikke disse forstod, at Jesus skulde opstaa igen. Saa de gik til deres Hjem.

Men da Marie stod i Graven og græd, saa hun Jesus, men hun vidste ikke, at det var ham. Han sagde: »Hvorfor græder du? Hvem leder du efter?«

Marie, som troede, at det var Havemanden, sagde: »Herre, hvis du har baaret ham bort, da sig mig, hvor du har lagt ham, saa vil jeg tage ham.«

Da sagde Jesus: »Marie«.

Da han sagde hendes Navn, kendte hun ham og løb hen til ham, idet hun raabte »Mester«, men Jesus sagde saa til hende: »Rør ikke ved mig, thi jeg er endnu ikke opfaren til min Fader, som er i Himlen, men gaa til mine Brødre og sig til dem: Jeg farer op til min Fader og eders Fader og til min Gud og eders Gud.«

Den samme Eftermiddag talte Jesus med nogle af sine Venner, og om Aftenen, da Disciplene var forsamlede, viste han sig for dem, og da de straks blev bange, sagde han: »Hvorfor er I bange? Det er mig. Se mine Hænder og mine Fødder. Jeg kommer for at trøste og lære jer. Fred være med eder.«

For at vise, at han havde et Legeme af Kød og Ben, bad han om noget at spise, og han spiste i deres Nærværelse. De var meget lykkelige den Aften.

Jesus opstod fra Dødens Søvn for at vise, at vi ogsaa en Gang skulde opstaa.

Denne herlige Søndag var den første Paaskedag.

30. September.

JESU SIDSTE BUDSKAB TIL SINE APOSTLE.

Tekst: Joh. 21. Kap.; Apostl. Gern. 1: 1—11.

Vi elsker alle at komme hjem. Næste Gang, du ser en Flok Arbejdsmænd, lige før Arbejdstiden er forbi, prøv da at lægge Mærke til, naar de skal hjem. Selv om de maaske er trætte, vil du sikkert ikke undgaa at bemærke deres Fart, naar de skal hjem. Deres Koner og Børn venter paa dem.

For Smaafolk som os, er der ikke noget saa dejligt som at komme hjem i vore hyggelige Hjem.

Da Jesus Kristus havde fuldendt sit Arbejde her paa Jorden, ventede hans Fader paa ham i Himlen. Han var rede til at fortælle ham, at han havde udført sit Arbejde godt, og at byde ham velkommen hjem. Men Jesus kunde endnu ikke helt forlade sine Disciple, for de behøvede ham lidt længere. De forstod nemlig ikke helt, hvad de skulde gøre, naar de nu helt var uden ham. Og dette fortalte han dem saa, inden han forlod dem.

En Dag sagde Peter til Thomas, Jakob og Johannes: »Lad os gaa ud at fiske.« Disse Mænd havde været Fiskere af Profession, saa de var glade for at komme med. De sejlede paa Søerne og fiskede hele Natten, men de fangede ingen Fisk.

Da det atter blev Morgen, stod Jesus nede ved Kysten. Han saa paa dem, men de genkendte ham ikke. Paa en Maade havde han ikke samme Udseende, som han plejede. Han kunde komme dem nærmere, uden de dog kunde se ham komme.

Jesus sagde: »Mine Børn, har I fanget nogle Fisk?«

De svarede: »Nej, ikke en eneste.«

Jesus sagde derpaa til dem: »Kast jeres Næt ud til den højre Side af Baaden — der vil I fange nogle.«

Dette gjorde de, og deres Næt blev saa fuldt, at de ikke kunde trække dem op. Dette fik dem til at tænke paa, hvorledes Jesus en Gang havde hjulpet dem. Saa betragtede de atter Manden nøje, som stod ved Kysten, og kort efter sagde Johannes: »Det er jo Jesus.«

Da Simon Peter hørte dette, svømmede han straks ind til Kysten. De andre Disciple kom saa hurtigt, de kunde, i deres Baad. Men Peter kom først, da de øvrige ogsaa skulde havde trukket Nættene med de mange Fisk i Land. Da de nærmede sig Kysten, saa de, at Jesus havde bygget et Baal. Han havde nogle Fisk over Ilden, som skulde koge. Han sagde da til dem: »Kom Brødre, tag nogle Fisk med og lad os spise sammen.«

Da de var færdige med Tilberedelsen af Maden, brækkede Jesus Brødet i Stykker og bød dem det sammen med Fiskene.

Efter Maaltidet sagde han til Peter: »Elsker du mig?« og Peter svarede: »Ja, Herre, du véd, at jeg har dig kær.« Saa sagde Jesus: »Vogt mine Faar.« Dette betyder: »Lær mine Børn.« Jesus sagde dette tre Gange til Peter for at være sikker paa, at Peter vidste, hvad det betød. Jesus ønskede ogsaa, at de andre Disciple skulde lære Folket, thi han sagde: »Gaa ud i Alverden og prædiker Evangeliet for alle Skabninger. Den, som tror og bliver døbt, skal blive salig. Lær dem at

holde alt, hvad jeg har befalet eder, og se, jeg er med eder alle Dage.«

Han bod dem saa at blive i Jerusalem, indtil han iforte dem »Kraften fra det hoje«, og derefter fulgte han med dem paa Vejen. Han lagde Hænderne paa dem og velsignede dem. Derefter blev han taget bort fra dem. Han blev oploftet fra dem til Himlen. Disciplene betragtede denne Himmelfart og gik saa til Jerusalem og glædede sig over, hvad de havde været Vidne til.

Jesus saa dem ikke mere, thi nu var hans Mission fuldtendt her paa Jorden, og han var nu hos Gud, sin Fader. Men alligevel havde han ikke glemt sine Venner paa Jorden. Selv om de ikke kunde se ham, kunde de fole hans Hjælp. Han holdt nemlig alt, hvad han lovede.

Fra Dag til Dag gik Apostlene til Templet og priste Gud for hans Godhed imod dem, og fra Dag til Dag ventede de paa den »Hjælper«, som han havde lovet dem.

Næste Gang skal vi hore lidt om, hvorledes denne »Hjælper« kom.

FORSONINGENS FILOSOFI.*

Troen paa Jesu Kristi Dods Virkekraft som et Middel til Forsoning, hvorved Forlosning og Frelse er gjort mulig, er et væsentligt Træk ved den kristne Religion. Den Tro indebafter, dersom den opholdes ved Gerninger, Tro paa eller Antagelse af Kristus som Guds enbaarne Son og stottes ved den hellige Skrift fra alle Tidsaldre. Alligevel er Forsoningen for de fleste af os et stort Mysterium.

Lad os huske, at Forsoningens Virkning er af dobbelt Natur: (1) Forlosning af Menneskeslægten fra fysisk Dod, som kom ind i Verden som et Resultat af Adams Overtrædelse, og (2) Frelse, hvorved der er skaffet Midler til at lindre de individuelle Synder.

Sejr over Doden og Graven blev lagt for Dagen ved den korsfæstede Kristi Opstandelse. Af alle, der har levet i Kodet, var han den forste til at komme op af Graven med Aand og Legeme forenet, en opstanden, udodeliggjort Sjæl. Netop derfor kaldes han »Forstegroden af de hensovede«.

Umiddelbart efter vor Herres Opstandelse »blev mange af de hensovede helliges Legemer oprejste, og de gik ud af Gravene efter hans Opstandelse og kom ind i den hellige Stad og viste sig for mange«.

---

* Lektie for Præstedømmet, fjerde Uge i September.

Vi lærer, at alle, der har levet og er død her paa Jorden, skal opstaa, »de, som have gjort det gode, til Livets Opstandelse, men de, som have gjort det onde, til Dommens Opstandelse«. Imidlertid afgøres den Orden, hvori vi skal opstaa, ved vor individuelle Tilstand med Hensyn til Retfærdighed eller Skyld. I Pagtens Bog findes en Beskrivelse af de retfærdiges Opstandelse: »Guds Basun skal lyde baade længe og højt, og skal sige til de slumrende Nationer: I Hellige, staa op og lev; I Syndere, bliv og slumrer, indtil jeg atter kalder.«

Forsoningens anden Virkning gør Frelse mulig for alle Mennesker ved at udvise Lydighed mod Evangeliets Love og Ordinancer; og af disse er følgende af fundamental Betydning: (1) Tro paa vor Herre Jesus Kristus, (2) Omvendelse, (3) Daab ved Neddyppelse i Vandet til Syndernes Forladelse, (4) Haadspaalæggelse for den Helligaands Gave.

Det er indlysende, at hvis Forsoningen ikke var blevet fuldført af Frelseren, vilde der ikke være nogen Opstandelse fra de døde, og Overgang fra den ulegemlige Tilstand vilde være umulig. Og lige saa tydeligt erklærer Skriften, at uden Kristi Forsoning vilde Menneskene blive overladt til deres egne Synder, ude af Stand til at gøre Bod til Gengæld og modtage Syndsforladelse derfor.

Vi har kun lært lidt om de evgie Love, der virker i Himmelen, men at Guds Formaal gennemføres ved Lov er udenfor al Tvivl. Der kan ikke være nogen Uregelmæssighed, Unøjagtighed, Vilkaarlighed eller Lune i, hvad han udfører, for noget saadant vilde betyde Uretfærdighed. Derfor maa Forsoningen være blevet udført i Overensstemmelse med Lov. Det selvopofrende Liv, den ubeskrivelige Dødskamp og hans frivillige Død, som havde Liv i sig selv med Magt til at standse sine Mishandlinger paa et hvilket som helst Tidspunkt, og som ingen kunde slaa ihjel, før han tillod det, maa have udgjort Overensstemmelse med Retfærdighedens evige Lov, Forsoning, ved hvilken Sejr over Synden og Døden kunde opnaas og er opnaaet. Gennem vor Herre Jesu Kristi Liv her paa Jorden og opofrende Død er Retfærdighedens Krav blevet fuldstændig honorerede, og Vejen er aaben for den lovlige Udøvelse af Naade, saa vidt som Virkningerne af Faldet angaar.

Synd kom, fulgt af Døden ind i Verden ved et Menneskes Overtrædelse. Indførelsen af Døden paa det Menneskes Efterkommere, med alle dens Anstrøg af en falden Tilstand, er naturlig, siger vi, fordi vi tror, vi véd noget om Arvelighed. Er det mere naturligt, at et Menneskes Overtrædelse skulde være af universel Betydning end at Ens forløsende og frel-

sende Opnaaelse, der fuldstændig er kvalificeret for Forsoningens Arbejde, skulde være af universel Velsignelse? De fordums Apostle gav et udtommende Svar. Saaledes talte Paulus: »Altsaa, ligesom det ved Ens Fald blev for alle Mennesker til Fordommelse, saaledes ogsaa ved Ens Retfærdighed for alle Mennesker til Retfærdiggorelse til Liv.« Og endvidere: »Thi der er een Gud, og ogsaa een Mellemmand imellem Gud og Mennesker, Mennesket Kristus Jesus, som gav sig selv til en Genlosnings Betaling for alle.«

Kristus, Sejrherren over Synd og Dod, havde Ret til at foreskrive de Betingelser, hvorunder Mennesket kan opnaa Frelse, og disse opregnes som Lydighed mod Evangeliets Love og Ordinancer. At den fysiske og aandelige Dodskamp, der gik forud for og ledsagede Korsfæstelsen, var virkelig og nodvendig for Fuldforelsen af hans forudbeskikkede Mission, er blevet bekræftet af Kristus selv i den nuværende Husholdning: »Thi se, jeg Gud har lidt disse Ting for alle, paa det de ikke skulle lide, dersom de ville omvende sig, men hvis de ikke ville omvende sig, maa de lide ligesom jeg, hvilken Lidelse bragte mig, Gud selv, den storste af alle, til at skælve af Smerte og blode fra hver en Pore og at lide baade paa Legeme og Sjæl; og jeg onskede, at jeg ikke skulde drikke den bitre Kalk og gyse tilbage — dog Ære være Faderen, jeg drak og fuldendte mine Tilberedelser for Menneskenes Born. Derfor befaler jeg eder atter at omvende eder.« (Pagtens Bog 19: 16—20).

Spørgsmaal.

1. Hvem var »Forstegroden af de hensovede«?
2. Var der andre Opstandelser umiddelbart efter Kristi Forlosning?
3. Vil hele Menneskeslægten engang opstaa?
4. Kunde der uden Kristi Forsoning nogensinde have fundet nogen Opstandelse Sted af de dode?
5. Hvem er Mellemmanden mellem Gud og Mennesket? Hvorfor er en Mellemmand nodvendig?
6. Sammenlign de Sidste Dages Helliges Lære om Forsoningen med andre kristne Samfunds.

KRONET MED HERLIGHED.

Fortælling af *Nephi Anderson.*

Oversat af *John S. Hansen.*

(Fortsat.)

III.

»Herren . . . gør efter deres Velbehagelighed, som han frygter, og han hører deres Skrig og frelser dem.« — Ps. 145: 19.

De mange Undere i Aandeverdenen var en Kilde til vedvarende Glæde for Rakel. Hendes Omgangskreds blev stedse større, eftersom alle de, for hvem hun havde udført Tempelarbejde, var glade for at gøre hendes Bekendtskab, og at kende hende var det samme som at holde af hende. Disse bragte hende sammen med mange andre, og saaledes udvidedes hendes Virkekreds, indtil hun ligeledes kunde sige, at hun var mere optaget end nogensinde med velsignelsesrigt Arbejde.

Rakel foretog sommetider Ture, som hun kaldte »Undersøgelses-Udflugter«. Hun rejste som Regel alene; thi hun var saa vant til at maatte klare for sig selv, og det var endnu en Del af hendes Natur. Paa disse Udflugter skete det ofte, at en eller anden i Folkevrimlen kendte hende og gav sig tilkende. Rakel havde ikke let ved at erindre Ansigter, men hun kendte dog straks denne Kvinde, som (det var paa en af hendes Udflugter) rørte ved hendes Arm og sagde:

»Det er Søster Rakel, er det ikke?«

»Ja, og du — jo, jeg husker dig. Jeg er glad for at træffe dig. Hvorledes har du det? Har Herren vist dig — har han givet dig Fred? Du ser, at jeg husker dig godt.«

Den fremmede Kvinde kunde ikke skjule sin Glæde over Rakels Genkendelse. »Herren har rigeligen og naadefuldt velsignet mig,« svarede hun; »men kom og gaa med mig ud af Trængslen her. Det vil være mig en Glæde at fortælle dig det hele.«

Rakel fulgte med hende ud til de mere ubefærdede Gader i Byen og videre til et nydeligt Hjem under høje Træer. Et Væld af smukke Blomster prydede Haven, og muntre Fugle slog deres Triller mellem Træernes Grene. De to Kvinder satte sig ved det store Springvand.

»Jeg er saa glad for, at du ikke har glemt mig; mit Navn husker du maaske ikke — det er Søster Rose.«

»Dit Ansigt, kære Søster, dit smukke Ansigt, præget af den dybe, navnløse Sorg, kunde ingen glemme,« sagde Rakel,

»men nu er Sorgen gaaet, ser jeg, og der er kun Skonheden tilbage.«

Søster Rose tog kærtegnende den andens Haand. »Den Dag i Templet,« sagde hun, »var jeg kommen dertil som til det sidste Tilflugtssted. Jeg var dybt bedrovet og havde provet alt, hvad jeg kunde tænke mig vilde lette mit bekymrede Sind. Jeg havde bedt til Gud om at tilkendegive for mig, hvorledes det stod til med min Søn. Jeg kom til Templet for at modtage en stor Naade, og jeg blev skænket en Velsignelse. I Stedet for at modtage en overnaturlig Tilkendegivelse kom du hen til mig og førte mig venligt over til et Sted, hvor vi var for os selv. Og der talte du til mig. Det var ikke saa meget det, du sagde, som den Maade, hvorpaa du talte til mig, der lindrede og beroligede mit Hjerte. Du gentog nogle Vers for mig, og jeg lærte dem udenad.«

»Husker du dem endnu?«

»Hor.«

»Du véd det, o, min Fader! Hvorfor saa
  Himlen trætte med Bønner, Suk og Graad!
Du kender alt! Mit Hjertes tavse Haab
  forlængst er hørt af dig i Himlens Raad.
Du véd det alt! Er det saa til vort Gavn,
  oh, kære Gud, at raabe uden Ophør
og med usvækket Iver paa dit Navn,
  som en, der trygler ved en lukket Dør.«

»Den Dag gik jeg trostet og styrket bort. Husker du det?«

»Ja, men hvad var Aarsagen til din Sorg; det kan jeg ikke huske?«

»Min Søn, mit eneste Barn, blev saa grusomt taget fra mig. Han var mit Livs Haab; og da han modtog Kaldelsen til at udfore en Mission til Øerne i Havet, lod jeg ham med Glæde gaa, fordi det var i Herrens Gerning. Nogle Maaneder senere kom der Bud om, at han var død. Jeg var ude af mig selv af Sorg. Jeg kunde ikke forstaa, hvorfor Herren vilde tillade noget saadant at finde Sted. Var min Søn ikke i hans Tjeneste? Hvorfor holdt Herren ikke sin Haand over sine egne?«

»Og du led baade paa Grund af dit Tab og de Tanker, der opstod i dit Sind,« sagde Rakel. »Stakkels Søster — men nu?«

»Nu er han hos mig, og det er altsammen opklaret. Vi bor i dette Hus. Bryder du dig om at høre Historien?«

»Ja, hvis du ikke har noget imod at fortælle den.«

»Du synes at være mig saa nær og kær, at jeg maa fortælle den til dig. Medens min Søn var paa sin Mission, mødte der ham en Gang en stor Fristelse. Han har fortalt mig det hele — han blev fristet meget stærkt. Han svævede i stor Fare, og for at frelse ham fra at falde ud i Syndens Malstrom, lod

Herren ham tage bort. De bragte hans livløse Legeme hjem til mig; men hans Aand gik tilbage til sin Skaber ren og ubesmittet af Verdens Synder — og saaledes fandt jeg ham her, en stor, velbygget Mand, som han var. Du skulde blot se ham.«

»Moder,« kaldte en Stemme ovre fra Huset.

»Der er han nu,« sagde Moderen glad.

»Moder, hvor er du? Oh! udbrød Sønnen, da han fik Øje paa de to Kvinder. Han kom hen til dem og lagde sin Arm kærligt paa sin Moders Skulder. Han var stor og smuk, og Rakel maatte slaa sine Øjne ned for hans nysgerrige Blik.

»David, dette er Søster Rakel, som jeg traf første Gang nede paa Jorden i Templet. Jeg tror, at jeg har fortalt dig om hende, og hvilken Trøst hun var for mig.«

»Det glæder mig at gøre dit Bekendtskab,« sagde han, idet han trykkede Rakels Haand. Der opstod en Pavse, som truede med at blive pinlig, da David sagde:

»Moder, jeg vil gerne vise dig noget ude i Blomsterhaven. Du véd, at jeg har eksperimenteret med mine Roser. Jeg tror, det er lykkedes mig at fremkalde nogle yderst sjældne Farvenuancer. Du kommer vel ogsaa?« spurgte han Rakel.

De tre gik nu sammen ud i Haven, hvor David fremviste og forklarede sit Arbejde med Roserne. Da Rakel omsider sagde, at det var paa Tide, hun tog Afsked, bad Moderen hende om at komme igen.

»Jeg gaar med Søster Rakel til hendes Hjem og faar at vide, hvor hun bor,« forklarede David, idet han uopfordret tog Plads ved Rakels Side.

Saaledes kom disse to til at følges ad for første Gang. De talte frit til hinanden om mange Ting, og hun lyttede med Tilfredshed til hans Ord. De smilte til hinanden, deres Øjne straalede; og da denne korte Vandring var til Ende, var der foregaaet en Forandring med dem. Sand Kærlighed var bleven opvakt i to Hjerter. Gennem alle de skiftende Scener under Jordelivet var aldrig noget, der kunde lignes med dette, kommet til denne Mand eller Kvinde. Kærligheden havde ventet i al denne Tid. Den Kraft, der drager beslægtede Sjæle til hinanden, er ikke indskrænket til de faa korte Aar paa Jorden. Saa længe Tiden varer, vil Gud give enhver værdig Sjæl den samme Lejlighed — en Gang — et Sted, til at nyde Kærlighedens Lykke. Her var to Hjerter, der slog i samme Takt; men den ene havde forladt Forkrænkeligheden ved Begyndelsen af sit Livsløb, medens den anden vedblev at leve, til Timeglasset var udløbet — alene. Hvorfor dette skulde være saaledes, var det vanskeligt for dødelige Øjne at se, men nu —.

»Jeg kommer igen og besoger dig,« sagde David, da han gjorde sig rede til at sige Farvel. »Jeg har saa meget at tale med dig om, og du — du har sagt saa lidt. Jeg maa ogsaa høre din Historie.«

»Jeg har ingen Historie,« sagde hun. »Mit Jordeliv var meget begivenhedsløst. Jeg ventede —«

»Ja?«

Men Rakel var bleven forvirret. Hendes ærlige Hjerte havde talt, og nu prøvede hun, efter jordisk Vane, at skjule Virkningen af sine uforsigtige Ord; men han saa og forstod; og medens de stod der, fyldtes hans Hjerte med en stor og inderlig Fryd.

»Farvel,« sagde han, idet han tog hendes Haand, »maa jeg komme igen snart?«

»Ja,« svarede hun. »Jeg vil meget gerne se noget mere af din smukke Blomsterhave.«

Dette var Begyndelsen til et Kærlighedsforhold, der ikke var mindre lykkeligt, fordi det havde været udsat saa længe; ikke mindre virkeligt, fordi Manden og Kvinden var aandelige Væsener. »Synd,« sagde Apostlen, »er udenfor Legemet,« saaledes er Kærlighed og Hengivenhed aandelige Egenskaber, hvad enten Aanden er i eller udenfor det kodelige Tabernakel. Og dette Elskovsforhold var ikke i nogen udpræget Grad anderledes end alle andre, der har fundet Sted paa Jorden siden Tidernes Begyndelse. Der var de samme aandelige Tilnærmelser og Besvarelser; den samme gensidige Beundring, der i hver af den Elskedes Bevægelser og Handlinger saa den mest fuldkomne Ynde; de samme betydningsfulde Haandtryk, de elskovsfyldte Ord og Blikke, den uforklarlige Folelse af Lykke og Tilfredshed i hinandens Selskab. Og dette Tilfælde var ikke en Undtagelse. Blandt de store Skarer i Aandeverdenen var der mange, som ikke fandt en Medhjælper i Lobet af den korte Tid, der var dem tildelt paa Jorden; derfor sker det hyppigt, at sympatiserende Sjæle modes og læser »Livets Mening i hinandens Øjne«.

Uagtet Rakel havde paastaaet, at hun ingen »Historie« havde at fortælle, saa var David dog overordentlig interesseret i hendes Beretning om, hvorledes Herren havde udvalgt hende som een af en Familie til at være en Frelser paa Zions Bjerg. Arbejdet for de Dode havde han ikke skænket megen Opmærksomhed. Han havde, ligesom de fleste andre unge Mennesker paa hans Tid, forsomt denne Del af Evangeliets Plan; og nu først saa han, hvad hans Forsommelse betød.

»Ja,« indrømmede David til Rakel, »jeg ser min Fejltagelse nu, som sædvanligt, naar det er for sent at oprette det forsømte. Du, som var trofast, staar langt over mig her.«

»Det maa du ikke sige,« sagde hun.

»Men det er dog sandt. Dine gode Gerninger naaede hertil før dig og gav dig en Æresplads. Nogle af de Skatte, som du bestemte for Himlen, blev holdt tilbage her, og du høster nu Fordelene af dem. Ser jeg det ikke hele Tiden! Naar vi møder nye Ansigter, bliver du hilst med Glæde og Taknemmelighed — medens jeg er ukendt.«

»David, hvad der kommer til mig, vil du faa Del i ogsaa, fordi —«

»Fordi du vil blive min. Ja, kære, det er en velsignet Trøst. Herren har ført os sammen, og alt andet bør vi glemme i vor Taknemmelighed til ham. Rakel, vi vilde have kendt hinanden i Jordelivet, dersom jeg havde opført mig, som jeg skulde. Vore Livsskæbner var sikkerligen rettede mod hinanden, og vore Veje vilde have stødt sammen. Vi vilde have elsket hinanden og være blevne forenede dèr, havde det ikke for min —«

»Sig ikke mere. Lad os glemme det forbigangne og kun tænke paa og forberede Fremtiden. Jeg er lykkelig nu, og det er ogsaa din Moder.«

»Og det er jeg ogsaa.«

INDHOLD:

Profetiske Udtalelser af Heber C. Kimball til Søster Amanda H. Wilcox 409
Se op 411
Livet 412
Den Danske Mission 413
Den Norske Misjon 415
Lektier for Børneklasser .. 416
Redaktionelt 420
Forsoningens Filosofi 425
Kronet med Herlighed 428

Udgivet af den danske og norske Mission.
Præsident for den danske Mission: ALMA L. PETERSEN, Priorvej 12, København F.
Præsident for den norske Mission: MILTON H. KNUDSEN, Wergelandsvei 7, Oslo.
Trykt hos F. E. Bording A/S.